

Cartes

Errors sobre Cristòfor Colom

Miquel Roura Pla. Sant Feliu de Guíxols.

En resposta a la carta del senyor Frederic Corominas, apareguda en aquesta secció el 12/11/2013, no poso en dubte que vostè ha vist la firma del descobridor d'Amèrica com a "C. Colom" en aquell record de la Casa de Cultura de Segòvia. No obstant això, a mi m'estranya molt. Cristòfor Colom sempre va firmar "Christoferens" (el portador de Crist), "Xpo Ferens" (per complicar una mica les coses) o, senzillament, "El Almirante". Per la seva banda, el seu fill Fernando, que, lògicament, compartia amb ell el cognom, escrivia "Colonus".

Per altra banda, discutir el seu origen italià només ho pot fer aquí, ai de vostè si ho diu als genovesos a la cara. La teoria més acceptada sobre aquest origen es basa en nombrosos testimonis, entre ells els de Michele de Cuneo, un religiós que el va acompanyar en el segon viatge, que sempre escrivia al costat del nom del descobridor "genuesi" o de Diego Méndez, amic personal seu (un dels pocs que va estar present en el seu funeral), que va escriure: "Era de Savona, un pueblo cerca de Génova".

Però la prova més difícil de desmantellar és l'anomenat "documento assecreto", que es troba custodiat a l'Archivio di Stato de Gènova, un document de l'any 1479 ja engroguit i trencadís pel pas dels segles, que exposa unes reclamacions d'un comerciant de la Casa Centurione anomenat Christophor Colonus (està provat que el futur descobridor va treballar per a aquesta empresa), de 27 anys, i "civis Januae" (ciutadà genovès).

El món al revés

ÀNGELA FERRER I MATÓ. girona.

A veure: Jo sempre he pensat que un fiscal intenta cercar proves per condemnar o almenys imputar qui ha fet alguna malifeta. A les novel·les d'intriga, que m'encanten, sempre és així. Però resulta que en el nostre món actual tot va al revés. El fiscal, talment fos el defensor, el que vol és no portar a judici la Infanta Cristina quan tothom veu que estava totalment implicada en els afers bruts del seu marit.

També sempre he cregut que un partit socialista tenia com a missió defensar els treballadors i gent necessitada i que per principis defensaria els clamors d'un poble. Però tampoc és així. Estan a favor dels rics i talment els sindicats viuen de "la sopa boba".

Normalment governen o haurien de governar els savis, però tampoc. El senyor Rajoy no sap cap idioma i la majoria dels ministres i "endollats" de torn no tenen ni estudis superiors.

La comunicació cap a Europa s'hauria de fer pel corredor mediterrani, és lògic i seria normal. Però "nonis" s'han gastat milions per promocionar Aves, autopistes, aeroports en llocs que ni hi ha viatgers ni s'hi pot fer negoci amb exportacions cap a l'estranger.

Els que han robat i molt i ens fan anar a tots de corcoll viuen com reis mentre a una pianista, per poc, l'engarjolen i li tallen la carrera per una baralla veïnal. És o no és un món, l'actual, que ens funciona al revés?

En la mort

d'una gran dona

Manel Cassú Ibarz. ADAC-Ateneu
d'Acció Cultural. Girona.

El propassat 7 de novembre ens va deixar la Francina Boris i Codina. Davant d'aquest trist esdeveniment diversos mitjans han fet un recull de la seva història bàsicament arrelada a la radiodifusió catalana i sempre en defensa del català i de la cultura del nostre país. Francina va debutar als catorze anys, a Ràdio Girona, i durant la República va ser nomenada locutora oficial de Ràdio Associació de Catalunya. A les acaballes de la ?Guerra incivil, des de la ràdio va fer una crida a la població per lluitar en la defensa de Barcelona. Més tard, en plena dictadura, el 1942, a Girona va crear el programa Nostra dansa, dedicat al món de la sardana, del qual va ser la presentadora durant més de seixanta anys. També va presentar tot tipus de programes radiofònics dedicats a promoure la cultura i la llengua catalanes. Sens dubte la seva veu es va convertir en una llum d'esperança per a tota una generació de gironins que van patir la foscor de la postguerra.

A l'ADAC vàrem tenir el goig de premiar la seva tasca amb la concessió del XX premi de Normalització Lingüística l'any 2005. Ara que ja no hi és no la decebem, cadascú des del seu àmbit podem contribuir decisivament a fer que la seva feina tingui continuïtat, i que la cultura i la llengua catalanes estiguin al lloc que els pertoca. Quan ens sentim defallits o ?desencisats, recordem la seva veu. Gràcies, Francina.

Incendis forestals per culpa d'una legislació obsoleta

MARIA FONT DOMEQUE. peratallada.

El 2013 no podem estar gestionant els nostres boscos amb la legislació obsoleta que té 25 anys, (Llei 6/1988, de 30 de març, forestal de Catalunya). Perquè el resultat és el següent: Un percentatge molt elevat dels boscos de Catalunya són privats d'ús públic, cosa que significa que tots nosaltres en podem gaudir: anar a caçar, muntar a cavall, anar amb bicicleta, buscar bolets, espàrrecs, fer fútingÉ i moltes altres activitats a la natura sense cap tipus d'aportació.

En conseqüència ens trobem amb uns boscos maltractats, bruts, i cremats que fan impossible que el propietari els pugui mantenir, i per tant queden abandonats.

Necessitem urgentment una nova legislació de boscos que regularitzi el seu ús, tots aquells que en vulguem gaudir hem de col·laborar activament per reduir el nostre impacte a través de campanyes de voluntariat, o bé pagant una taxa al propietari perquè els pugui gestionar correctament.

No ens podem sorprendre del recent incendi del Baix Empordà i dels que vindran si no col·laborem tots a conservar els nostres boscos i premiem aquells que denunciïn els piròmans perquè siguin castigats i tractats com a terroristes del medi ambient.

Catalunya, la selecció que volia ser oficial

Quim Cassany Figa. girona.

Al llarg dels anys, un llarg nombre de personatges ha lluitat pels seus somnis i finalment els ha aconseguit realitzar. Fent les coses seriosament, amb criteri i rigor i, sobretot, creient en allò que es busca, es poden complir els somnis que es vulguin.

Jo, que somio que algun dia la selecció que em representa, la Selecció Catalana, pugui jugar partits oficials, veig que la gent que està als esglaons més alts de la política i l'esport (que són els qui remenen les cireres) que tenen el mateix somni que jo, no s'acaben de creure el seu, el nostre, somni.

Un somni es compleix lluitant i fent les coses amb autèntic coneixement del que es fa, i sincerament no crec que això s'estigui fent en el cas de la Selecció. Si Andreu Subies em diu el contrari, ho sento però no el puc creure, i per una raó molt senzilla. No crec que el camí a seguir sigui haver de jugar un dia (30 de desembre) que cap jugador tingui absolutament cap compromís i que vingui a jugar per no quedar-se a casa a jugar a la Play, ni tampoc crec que jugant contra Cap Verd la gent s'animarà amb això de Seleccions Catalanes. És més, l'únic que aconseguirem és posar-nos en ridícul a nosaltres mateixos i que ningú ens faci ni cas.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2013/11/20/cartes/644414.html?utm_source=rss